

SLEPKAVĪBAS
FLĪTHAUSĀ

Lucinda Riley

THE
MURDERS
AT FLEAT
HOUSE

Lūsinda Railija

SLEPKAVĪBAS
FLĪTHAUSĀ

No angļu valodas tulkojusi

Ligita Lanceniece

821.111-31

Ra 312

Lucinda Riley

THE MURDERS AT FLEAT HOUSE

Copyright © Lucinda Riley, 2022

All rights reserved.

Cover images: Main image © Ernie Janes/Alamy;

House © Clifford Rhodes/Alamy;

Sky © Shutterstock

Lūsinda Railija

SLEPKAVĪBAS FLĪTHAUSĀ

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Elga Rusmane*

Korektore *Diāna Graudiņa*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptēja *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-769.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ligita Lanceniece, 2022

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-31-252-6

Šis romāns tiek veltīts visiem, kuri sapņo.
Nekad nepadodieties
un nekad nepārstājiēt ticēt,
kā to darīja Lūsinda.

Lūsindas ģimene

Priekšvārds

Dārgie lasītāji!

Ceru, ka jūs atverat jauno Lūsindas Railijas romānu ar tādu pašu nepacietīgu satraukumu, kā to daru es. Varbūt esat aizrautīgi romānu cikla “Septiņas māsas” lasītāji un ar interesi gaidāt, kā Lūsinda izpaudīsies, sev neierasta žanra darbā. Bet varbūt jums viņas daiļrade vēl nav pazīstama un jūs vienkārši ir ieintrigējis nupat klajā nākušais kriminālromāns. Šajā gadījumā man ir jāievieš skaidrība par lappusēm, ko grasāties kāri sākt lasīt. Tiem, kuri to nezina, man jāpavēsta, ka Lūsinda – mana māte – 2021. gada jūnijā nomira no barības vada vēža, ko viņai diagnosticēja pirms četriem gadiem. Esmu viņas vecākais dēls un atsevišķu darbu līdzautors (pasteigšos piebilst, ka ne šī). Mēs kopā radījām bērnu grāmatu sēriju par sargeņģeļiem, un nu, lai novestu līdz galam viņas iespaidīgo literāro projektu – “Septiņu māsu” ciklu –, mans uzdevums ir pabeigt astoto un pēdējo šī cikla romānu.

Tagad vēlos pastāstīt par darbu “Slepkavības Flīthausā”. Vispirms atklāšu to, ka tas tapis 2006. gadā, lai arī dienasgaismu toreiz neieraudzīja. Kad jaunākie bērni bija sākuši iet skolā, Lūsinda uzrakstīja trīs romānus bez līguma ar izdevniecību. Divus vēlāk publicētos romānus lasītāji uzņēma ar lielu atziņību. Tie bija “Olīvkoks” un “Taureņu istaba”. Pēc “Septiņu māsu” cikla pabeigšanas māte bija plānojusi izdot arī trešo romānu – to, kuru patlaban turat rokās.

“Olīvkoka” un “Taureņu istabas” manuskripti tika krietni pārstrādi (tā rīkotos jebkurš autors, atkal ķerdamies pie darbiem, kas sarakstīti pirms ilgāka laika). Veikt uzlabojumus manuskriptā “Slepavības Flithausā” mātei diemžēl vairs neizdevās. Tāpēc pirms šīs grāmatas nodošanas atklātībā mani māca neziņa. Vai drīkstu uzņemties atbildību un rediģēt un atjaunināt tekstu, ko māte noteikti būtu vēlējusies darīt? Pēc ilgām pārdomām es nolēmu, ka mātes rakstītais vārds ir prioritāte, un šī iemesla dēļ romānā tika veikti tikai paši nepieciešamākie redakcionālie labojumi.

Tāpēc jums būs lemts lasīt Lūsindas Railijas 2006. gadā uzrakstīto darbu.

Māte ārkārtīgi lepojās ar šo projektu. Tas ir ne tikai kriminālromāns, uzticamie lasītāji tajā pamanīs arī rakstnieces nepārspējamo prasmi spilgti atklāt jebkuras vietas būtību, radot klātbūtnes efektu. Jums, iespējams, būs interesanti uzzināt, ka šī darba tapšanas laikā mūsu ģimenes dzīvesvieta atradās tajā pašā plašajā, noslēpumainajā apkaimē, kurā norisinās romāna darbība. Un, aprakstot Norfolkas skolu, māte izmantoja pašas gūtos iespaidus mācību iestādē, ko apmeklējām mēs, viņas bērni. Par laimi, varu apliecināt, ka mūsu internātskolas gaiņos tik dramatiski notikumi netika piedzīvoti.

Kā zināms, šodienu spēcīgi ietekmē notikumi, ko slēpj pagātne. Tas ārkārtīgi labi redzams arī inspektora Hanteres tēlā, kuram, kā jūs noteikti piekritīsiet, ir potenciāls, lai veltītu tam veselu kriminālromānu sēriju.

Varbūt kādreiz, citā dzīvē, tāda sērija arī taps.

Harijs Vitakers, 2021

Prologs

*Svētā Stefana skola, Norfolkā
2005. gada janvāris*

Kāds stāvs pa kāpnēm kāpa uz sesto klašu gaiteni – labirintu ar niecīga izmēra istabiņām, katru no kurām apdzīvoja pa vienam zēnam, – un vienīgā dzirdamā skaņa bija knikšķi un burbulēšana, kas nāca no vecmodīgajiem čuguna radiatoriem. Tie bija seni pagātnes liecinieki, kas jau piecdesmit gadus ar visai vājām sekmēm pūlējās sasildīt Flīthausu un tās iemītniekus.

Flīthausa, viena no astoņām Svētā Stefana skolas internāta ēkām, savu vārdu ieguva no kādreizējā direktora, kurš tajā strādāja, kad pirms simt piecdesmit gadiem tika uzcelta skola. Neizskatīgā, no sarkaniem ķieģeļiem Viktorijas laika stilā celtā ēka, ko tagadējie iemītnieki bija iesaukuši par Blusu midzeni, skolēnu vajadzībām bija pielāgota uzreiz pēc kara. Un tā bija pēdējā, kas beidzot bija sagaidījusi tik ļoti nepieciešamos remontdarbus. Pēc sešiem mēnešiem kāpnes, kā arī gaiteni, guļamistabu un koplietošanas telpu grīda tiks atbrīvota no vecā, nomelnējušā linoleja, sienas tiks nolīmētas ar jaunām tapetēm un nokrāsotas gaišā krāsā, bet arhaiskās dušas telpas izklās ar spoži baltām flīzēm un tās iegūs spīdīgu nerūsējošā tērauda aprīkojumu. Tas viss tiks darīts, lai apmierinātu uzstājīgo vecāku prasību, ka viņu bērnu mācību un dzīves apstākļiem jāatbilst modernas viesnīcas, nevis prastas būdas standartiem.

Pie septītās istabiņas durvīm nācējs apstājās un ieklausījās. Šodien bija piektdiena, un visi astoņi šajā stāvā mītošie zēni

droši vien bija izrakstījušies un devušies uz pabu netālajā Foltšemas pilsētiņā, tomēr drošības dēļ vajadzēja par to pārliecināties. Nekas nebija dzirdams, varēja iet iekšā.

Stāvs klusi aizvēra durvis, ieslēdza gaismu un uzreiz saoda istabiņā valdošo tipisko pusaudžu dvaku, kas gadu gaitā bija iesūkusies katrā Flithausas kaktā un spraugā, – te oda pēc nemazgātām zeķēm, sviedriem un trakojošiem hormoniem.

Šī dvaka uzjundīja sāpīgas atmiņas, stāvs nodrebēja un gandrīz paklupa pār nevērīgi nomesto apakšveļas kaudzīti uz grīdas. Tad pasniedzās pēc divām baltām tabletītēm, kas katru vakaru tika atstātas uz zēna skapīša, paņēma tās, vietā nolika divas citas ārēji identiskas tabletes, izslēdza gaismu un pameta telpu.

Uz netālajām kāpnēm, padzirdējis tuvojamies soļus, sastinga cits neliels, pidžamā tērpies stāvs. Tad tas panikā ienira zemāk esošā kāpņu laukumīņa alkovā un saplūda ar tumsu. Pieķeršana ārpus gultas pulksten desmitos vakarā draudēja ar sodu, un tas šovakar vairs nebūtu izturams.

Sirdij daudzoties, mazais cilvēkbērns nekustīgi stāvēja, aizmiedzis acis, it kā tas varētu ko līdzēt, un, elpu aizturējis, klausījās, kā uz kāpnēm tikai dažas collas virs galvas nokludz soļi. Tad tie pagāja garām un laimīgā kārtā attālinājās. Atviegloti noskurinājies, viņš izlīda no paslēptuves, pa gaiteni aizsteidzās uz savu guļamistabu un ierāpās gultā. Sapratis, ka paies vēl stunda, līdz varēs patverties miega pasaulē, viņš palūkojās modinātājpulkstenī un, pārvilcis segu pāri galvai, ļāva vaļu asarām.

Apmēram pēc stundas Čārlijs Kavendišs iegāja istabiņā ar septīto numuru un izstiepās savā gultā.

Bija piektdienas vakars, pulkstenis tikai vienpadsmit, bet viņam, astoņpadsmitgadniekam, gluži kā bērnam bija liegts pamest šo sūda trušu būri.

Turklāt rīt septiņos jābūt tajā sasodītajā kapelā. Šajā semestrī viņš jau divas reizes nebija ieradies, tāpēc kavēt vairs nedrīkstēja. Pēc tā stulbā gadījuma ar Millaru viņš jau pabija Džonsa kabinetā. Džonss bija draudējis ar izslēgšanu, ja Čārlijs nelabošoties, un tas lika viņam pierauties. Tēvs bija skaidri pateicis – ja dēls mācībās neuzrādīs A līmeņa rezultātus un nesaņems tikpat izcilu raksturojumu, viņš brīvajā gadā nefinansēs Čārliju.

Un tā būtu pilnīga katastrofa.

Viņa tēvs neatbalstīja tradīciju pēc mācību pabeigšanas paņemt gadu ilgu pārtraukumu. Hēdonisms viņam bija anatēma. Doma, ka dēls gulšņās kādā Taizemes pludmalē – iespējams, salietojies narkotikas –, neieklāvās tēva prātā, īpaši jau tāpēc, ka par visu būtu jāmaksā viņam.

Īsi pirms semestra sākuma ģimenē izcēlās milzīgs tracis par Čārlija nākotni. Viņa tēvs Viljams Kavendišs bija veiksmīgs advokāts Londonā, un ģimenē pašsaprotami tika uzskatīts, ka Čārlijs ies viņa pēdās.

Kad Čārlijs bija mazāks, viņš par to nedomāja. Tomēr vēlākos padzīvošanās gados palēnām nāca apjausma, kas no viņa tiek gaidīts. Tiesa, tas nebūt nesaskanēja ar viņa paša vēlmēm.

Čārlijs bija avantūrists, adrenalīna meklētājs – tā viņš pats sevi redzēja. Viņam patika riskēt. Ideja par dzīvi sasmakušajā Londonas advokātu vidē uzdzina nelabumu.

Tēva uzskati par ceļu uz veiksmīgu dzīvi bija stipri novecojuši. Šodien viss bija gluži citādi, cilvēks varēja darīt to, ko vēlas. Visas tās muļķības par cienījamu stāvokli sabiedrībā piedienēja vecāku paaudzei.

Čārlijs vēlējās būt didžejs un noskatīties, kā skaistas, pus-kailas sievietes mūzikas ritmā kustas uz Ivisas deju grīdas. Jā, tas jau bija krietni labāk! Turklāt... didžejs varēja atļauties arī nebūt skaidrā.

Un diez vai viņam draud naudas trūkums. Ja vien viņa neprecētais, piecdesmit septiņus gadus vecais tēvocis pēkšņi

neizdomās tikt pie bērniem, Čārlijs būs vienīgais mantinieks ģimenes īpašumam ar tūkstošiem akru lauksaimniecības zemes.

Arī attiecībā uz to viņam jau bija savi plāni. Atliktu vien pārdot dažus desmitus akru un būvniecības atļauju kādam projektam attīstītājam, un vesela kaudze naudas rokā!

Nē, rūpes viņam sagādāja ne jau nākotnes finansiālais stāvoklis, bet gan fakts, ka noteikšana par tagadējiem tēriņiem ir viņa sīkstulīgā tēva rokās.

Viņš, Čārlijs, bija jauns. Un alka pēc kāda prieciņa.

Šādām domām riņķojot pa galvu, Čārlijs Kavendišs izklaidīgi pastiepa roku pēc tabletēm, ko lietoja katru vakaru jau kopš piecu gadu vecuma, bet ar otru roku satvēra internāta pārzīnes atstāto ūdens glāzi.

Uzlicis tabletes uz mēles, viņš tās noskaloja ar pamatīgu ūdens malku un tad nolika glāzi atpakaļ uz naktsskapīša.

Minūti nekas nenotika, un Čārlijs nopūzdamies turpināja apcerēt savas situācijas netaisnīgumu. Bet tad viņš pamanīja, ka ķermenis sācis viegli, gandrīz nemanāmi trīsēt.

– Kas, pie joda...?

Trīsas pastiprinājās un kļuva nekontrolējamas; Čārlijs juta, ka aizžņaudzas rīkle. Neko nesaprazdams un panikā kampdams pēc elpas, viņš kā nebūt aizsteberēja līdz durvīm. Aizvien pieaugošās bailēs viņš taustījās gar durvju rokturi, bet pēkšņi, saķēris kaklu, ar putām uz lūpām pusnemaņā nokrita uz grīdas. Nāvējošajai vielai izplatoties, bez skābekļa palikušie orgāni pakāpeniski pārstāja darboties. Tad ķermenis atslāba, un jaunais puisis, ko reiz sauca par Čārliju Kavendišu, beidza savu eksistenci.

1

Roberts Džonss, Svētā Stefana skolas direktors, stāvēja, salicis rokas kabatās – ieradums, ko viņš pats pastāvīgi apkaroja, – un raudzījās laukā pa logu.

Lejā bija redzami skolēni, kas šķērsoja iekšējo pagalmu, ejot uz stundām vai nākot no tām. Direktora rokas bija sasvīdušas, viņa sirds adrenalīna ietekmē strauji sitās – tā tas bija kopš notikušās nelaimes.

Viņš atkāpās no loga un apsēdās pie rakstāmgalda. Uz tā krājās vēl aizvien neaiztiktu papīru kalni un zīmītes par telefona zvaniem, uz kuriem viņš nebija atbildējis.

Viņš izņēma kabatlakatu, nosusināja savu pliko pakausi un smagi nopūtās.

Bija neskaitāmas sarežģītas situācijas, ar ko jāsaskaras skolas direktoram, kura atbildībā ir simtiem pusauga zēnu un meiteņu: narkotiku lietošana, citu aizskaršana un mūsdienu jaukto internātskolu nenovēršamais lāsts – sekss.

Četrpadsmit direktora postenī aizvadītajos gados viņam vairāk vai mazāk bijis jāsastopas ar to visu.

Bet šīs problēmas nobālēja salīdzinājumā ar to, ko bija nācies piedzīvot pagājušajā piektdienā. Viņa atbildībā nodota skolēna nāve bija direktora lielākais murgs.

Ja vispār kaut kas var pilnībā sagraut skolas reputāciju, tas bija šis gadījums. Un detaļas, kā puisis nomiris, pat nebija īsti būtiskas. Roberts jau iztēlojās, kā bariem vecāku, kuri meklē savam bērnam internātskolu, izsvītro no saraksta viņa vadīto mācību iestādi.

Roberts centās mierināt sevi ar faktu, ka Svētā Stefana skola ir spējusi pastāvēt jau četrsimt gadu, un, ielūkojoties annālēs, bija redzams, ka šāda traģēdija tajā nav notikusi pirmo reizi. Jā, iespējams, skolēnu skaits varētu sarukt, bet, laikam ritot, aizvadītās piektdienas notikumi pamazām aizmirsīsies.

Iepriekšējā skolēna nāve bija fiksēta 1979. gadā. Mirušais zēns tika atrasts koferu un somu glabātavā pagrabā. Viņš bija pakāries auklā, kas piesieta pie āķa griestos. Notikums bija kļuvis par skolas folkloru. Bērniem patika izplatīt nostāstus, ka pa Flīthausu kļīst zēna gars.

Mazais Rorijs Millars pats bija atgādinājis spoku, kad tika atrasts daudzām aizslēgtās durvis, aiz kurām viņam bija nācies pavadīt visu nakti.

Neapšaubāmais pāridarītājs Čārlijs Kavendišs, kā parasti, visu noliedza, vēl vairāk – viņu tas uzjautrināja... Roberts Džonss, nepatikā noskurinājies, vēlējās, kaut spētu skumt par zudušo jauno dzīvību, taču tas neizdevās.

Šis puisis bija īsta sodība jau kopš brīža, kad iestājās skolā. Un nu viņa nāve varēja apdraudēt Roberta nākotni. Piecdesmit sešus gadus vecais direktors bija cerējis, ka pēc četriem gadiem varēs doties pensijā. Ja viņam tagad nāktos aiziet no skolas, būtu maz izredžu atrast līdzvērtīgu darbu kaut kur citur.

Vakar steidzami sasauktajā sapulcē viņš bija iesniedzis valdei atlūgumu. Tomēr valdes locekļi neuzskatīja, ka viņam jāpamet savs postenis.

Kavendiša nāve bija negadījums, tai bija dabisks iemesls. Puisis bija nomiris no epilepsijas lēkmes.

Tas bija Roberta vienīgais cerību stariņš. Ja koroners atzīs nāvi par dabisku un mediji publicēs tikai minimālu informāciju par to, skolai nodarītais posts, iespējams, nebūs pārāk liels.

Bet, kamēr izmeklēšanas atzinums nebija pasludināts, viņa reputācija un turpmākā nākotne karājās mata galā. Bija jāgaida solītais zvans.

Uz galda spalgi ietrinkšķējās telefons. Viņš nospieda skaļruņa pogu. – Jā, Dženij?

– Zvana no koronera biroja.

– Lūdzu, savienojiet.

– Vai Džonsa kungs?

– Jā, klausos.

– Te Malkolms Glenisters, vietējais koroners. Vēlējos pastāstīt par vakar veiktās Čārlija Kavendiša autopsijas rezultātiem.

Roberts ar grūtībām norija siekalas. – Saprotu. Klājiet vaļā.

– Patologs secināja, ka Čārlijs nenomira epilepsijas lēkmes dēļ. Nāves cēlonis ir anafilaktiskais šoks.

– Skaidrs. – Roberts saspringti nokremšļojās. – Un kas... kas izraisīja šo šoku?

– Kā jau jūs droši vien zināt, ieraksti puīša medicīniskajā kartē liecina par smagu alerģiju pret aspirīnu. Viņa asinīs konstatēja sešsimt miligramu šī preparāta – tās ir divas tabletes aspirīna, ko var iegādāties bez receptes.

Roberts nespēja neko pateikt, rikle bija pārāk izkaltusi.

– Bez Čārlija epilepsijas lēkmju kontrolēšanas līdzekļa paliekām un pavisam neliela alkohola daudzuma neko citu patoloģis neatrada. Puisim bijusi laba veselība.

Roberts ar pūlēm bija atguvis runas spējas. – Vai viņš būtu izdzīvojis, ja būtu atrasts ātrāk?

– Ja nekavējoties būtu sniegta palīdzība, tad, jā, gandrīz pavisam noteikti. Taču iespēja, ka īsajā brīdī pirms samaņas zaudēšanas viņš būtu varējis pasaukt kādu palīgā, ir niecīga. Ir gluži labi saprotams, ka neviens viņu neatrada līdz pat rītam.

Pēc īsas pauzes, kuras laikā Roberts sajuta nelielu atvieglojumu, viņš turpināja: – Un kas tagad notiks?

– Nu mēs zinām, *kā* viņš nomira. Jautājums ir – *kāpēc*? Vecāki apliecināja, ka Čārlijs esot zinājis par savu alerģiju pret aspirīnu jau kopš bērnības.

– Tad jau viņš tās tabletes būs norijis kļūdas pēc. Cita izskaidrojuma taču nevar būt, vai ne tā?

– Direktora kungs, es nevaru par to spriest, jo manā rīcībā nav visu faktu. Taču ir pāris neatbildētu jautājumu. Un man diemžēl jāsaka, ka tāpēc izmeklēšanā tiks iesaistīta policija.

Roberts juta, ka nobāl. – Skaidrs, – viņš klusi noteica. – Kā tas ietekmēs skolas ikdienu?

– Tas jums būs jāapspriež ar atbildīgo izmeklētāju.

– Un kad policija varētu ierasties?

– Domāju, ka visai drīz. Viņi ar jums sazināsies, lai visu izrunātu. Tā, tas tad arī viss. Uz redzēšanos.

– Visu labu.

Roberts pārtrauca sarunu un, juzdamies kā apreibis, trīs četras reizes dziļi ieelpoja.

Policijas izmeklēšana... Viņš nogrozīja galvu. Tā bija ļaunākā no visām iespējamām ziņām.

Prātā ienāca doma par skolas reputāciju, kas pēdējo dienu laikā bija viņu nomocījusi. Ja reiz tiek iesaistīta policija, tātad koroneram droši vien ir radušās šaubas, vai Kavendišs aspirīnu iedzēris nejauši.

– Ak Dievs... – Vai tiešām viņi uzskata, ka notikusi slepkavība?

Roberts vēlreiz papurināja galvu. Nē, tā varētu būt tikai formalitāte. Ja tā padomā, Čārlija tēvs bija pietiekami autoritatīvs, lai uz to uzstātu. Viņš atcerējās visas tās reizes, kad Kavendišs jaunākais bija stāvējis pie viņa rakstāmgalda un ar bezrūpīgu skatienu uzklaušījis rājienu. Vienmēr notika viens un tas pats: Roberts atgādināja, ka tie laiki, kad mazākie zēni tika izmantoti kā pakalpiņi, ir sen pagājuši un ka nedrīkst viņus iebaidīt, lai piespiestu paklausīt, bet Čārlijs to visu noklausījās un turpināja izturēties, it kā nekas nebūtu noticis.

Sākotnēji Čārlijam bija paredzēts doties uz Ītonu, taču viņš bija izkritis iestājesāmenos. Un kopš pirmās ierašanās dienas Svētā Stefana skolā viņš šo mācību iestādi, tās direktoru un

savus skolasbiedrus uzskatīja par kaut ko zemāku. Viņa augstprātība un iedomība bija neaprašāma.

Domās iegrimis, Roberts raudzījās gleznā ar lordu Grenvilu Dadliju, skolas dibinātāju sešpadsmitajā gadsimtā, bet tad, ielūkojies pulkstenī, konstatēja, ka ir jau gandrīz pusdienlaiks. Viņš nospieda komutatora pogu.

– Jā, mister Džons?

– Dženij, vai, lūdzu, varat ienākt pie manis?

Pēc dažām sekundēm durvīs kā mierinājums parādījās Dženijas Kolmenas stāvs. Viņa šajā skolā bija nostrādājusi trīsdesmit gadus – sākumā kā pusdienu pārraudze, bet pēc lietvedības kursu pabeigšanas bija galvenā asistente grāmatvedības nodaļā. Pirms četrpadsmit gadiem, kad, ieradies šeit, Roberts atklāja, ka direktora sekretāre grasās doties pensijā, viņš šīs sievietes vietā izvēlējās Dženiju.

Viņa nebija pati izglītotākā kandidāte, bet Robertam patika viņas nesatricināmais miers, turklāt, stājoties amatā, viņam lieti noderēja Dženijas zināšanas par skolu.

Dženija patika visiem, sākot ar apkopējām un beidzot ar skolas valdes locekļiem. Viņa zināja katra audzēkņa vārdu, un viņas lojalitāte bija neapstrīdama. Būdam trīs gadus vecāka par Robertu, Dženija atradās tuvāk pensionēšanās sliekšnim, un Roberts bieži prātoja, kā spēs bez viņas iztikt. Nu ar nožēlu bija jāpieļauj iespēja, ka viņam var nākties pamest šo skolu pirms savas sekretāres.

Gūžas operācijas dēļ Dženija pēdējo semestri nebija varējusi ierasties darbā. Viņas aizstājēja bija kompetenta un, iespējams, krietni izveicīgāka biroja tehnisko līdzekļu pielietošanā, bet Robertam ļoti pietrūka Dženijas rāmās klātbūtnes, un viņš ārkārtīgi nopriecājās, kad viņa atkal atgriezās. Ar piezīmju blociņu un pildspalvu rokā apaļīgā Dženija apsēdās uz krēsla otrpus rakstāmgaldam un pievērsa savu rūpju pilno skatienu Robertam.

– Jums ir ļoti dīvaina sejas krāsa, Džonsa kungs. Varbūt man atnest glāzi ūdens? – viņa apvaicājās Norfolkas neskaidrajā izrunā.

Robertu pārņēma spēja vēlme piekļaut galvu pie Dženijas raženajām krūtīm un rast mieru sievietes mātišķajās rokās.

– Tas zvans no koronera biroja... – viņš iesāka, atvairījis šo pēkšņo iedomu. – Man ir sliktas ziņas. Policija uzsāks izmeklēšanu.

Dženija sarauca savas biezās uzacis. – Ko? Nevar būt!

– Cerēsim, ka viņi ātri tiks galā. Policijas ierašanās un ložnāšana šeit būs ļoti traucējoša un sēs nemieru.

– Tā gan, – Dženija piekrita. – Kā jums šķiet, vai viņi iztaujās pilnīgi visus?

– Nav ne jausmas, bet mums ir jābrīdina cilvēki par to. Domāju, ka kuru katru mirkli varētu piezvanīt izmeklētājs – pēc sarunas ar viņu es zināšu ko vairāk. Būtu labi, ja rīt visi sapulcētos lielajā zālē, tad es varētu izstāstīt, kas gaidāms. Klāt jābūt ikvienam, sākot ar virtuves izpalīgiem. Vai jūs varētu to noorganizēt?

– Protams, Džonsa kungs. Ķeršos klāt tūlīt pat.

– Pateicos, Dženij.

Viņa jau piecēlās, lai aizietu, un tad noprasīja: – Vai jūs sazinājāties ar Deividu Millaru? Viņš šorīt zvanīja vēl trīs reizes.

Tā tikai Robertam vēl trūka – satracināta alkoholiķa, kas ceļ trauksmi sava dēla dēļ.

– Nē.

– Viņš jau vakar zvanīja un atstāja ziņas – kaut ko par to, ka Rorijs telefonā esot izklausījies ļoti satraukts.

– Jā, zinu, jūs teicāt. Bet viņam nāksies pagaidīt. Patlaban man ir darāmas svarīgākas lietas.

– Kā būtu ar kādu tasīti tējas? Izskatās, ka jums steidzami jāpaaugstina cukura līmenis asinīs. Liela satraukuma brīžos tas palīdz.

– Paldies, būtu ļoti jauki. – Viņš pateicīgi pamāja.

Uz galda iezvanījās telefons. Dženija pasteidzās pirmā un pacēla klausuli.

– Direktora kabinets.

Brīdi klausījiesies, viņa piesedza klausuli ar plaukstu un pačukstēja: – Tas ir komisārs Nortons, grib runāt ar jums.

– Pateicos. – Roberts paņēma klausuli un pagaidīja, līdz Dženija iziet pa durvīm. – Direktors klausās.

– Te komisārs Nortons no Kriminālizmeklēšanas nodaļas. Pieļauju, ka jau zināt, kāpēc jums zvanu.

– Jā.

– Nolēmu pabrīdināt, ka nosūtīšu uz jūsu skolu pāris izmeklētāju – viņi iepazīsies ar Čārlija Kavendiša nāves apstākļiem.

– Saprotu. Jā. – Roberts Džonss nezināja, ko vēl sacīt.

– Viņi ieradīsies rīt no rīta.

– No kurienes?

– No Londonas.

– Londonas?

– Jā. Mums šo lietu nodeva Kriminālizmeklēšanas departamenta Īpašā nodaļa. Strādāsim kopā ar Ziemeļnorfolkas policiju.

– Es saprotu, ka jums jāveic savs darbs, komisāra kungs, bet esmu norūpējies par to, cik graužošas sekas tas var atstāt uz skolas dzīvi, un es te runāju ne tikai par iespējamo paniku.

– Mani kolēģi ir ļoti pieredzējuši šādos jautājumos, direktora kungs. Esmu pārliecināts, ka viņi rīkosies ārkārtīgi apdomīgi un ieteiks jums, kā šajā situācijā izturēties pret darbiniekiem un audzēkņiem.

– Jā. Es biju paredzējis rīt visus saaicināt kopā.

– Lieliska doma. Tas manai komandai dos iespēju viņus informēt un tādējādi, iespējams, mazinās spriedzi par mūsu klātbūtni skolā.

– To varu izdarīt arī es.

– Labi.

– Vai varat pateikt, kā sauc tos izmeklētājus, kas ieradīsies?

Iestājās īsa pauze, tad komisārs atkal ierunājās: – Tas vēl nav gluži skaidrs, bet dienas beigās es jums vēlreiz piezvanīšu. Pateicos par atvēlēto laiku.

– Arī es pateicos, komisār. Visu labu.

Pateicos? Par ko? – Roberts Džonss sev klusībā vaicāja un, nolīcis klausuli, saķēra galvu rokās. – Ak Dievs... – viņš nomurmināja.

Tie policisti droši vien rakņāsies katra šejenieša pagātnē... privātajā dzīvē... Nekad nevar zināt, ko viņi uzraks. Arī viņš pats varētu kļūt par aizdomās turamo...

Beidzamajos trijos gados skolas audzēkņu skaits bija krities. Mūsdienās starp mācību iestādēm pastāvēja sīva konkurence. Un šī izmeklēšana bija pēdējais, kas skolai vajadzīgs. *Jeb, pareizāk sakot, pēdējais, kas vajadzīgs man pašam*, viņš ieprātojās, paceļot klausuli, lai zvanītu valdes priekšsēdētājam.